

РЕШЕНИЕ

№ 7399

гр. София, 18.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 04.12.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

**ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева
Зорница Дойчинова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8992** по описа за **2020** година докладвано от съдия Бранимира Митушева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Решение по кнахд № 8992/2020г. на АС-София-град, IV КС, 5 страница

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. Б. Т., чрез процесуалния си представител адв. Х., срещу решение от 17.08.2020 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 23-ти състав по НАХД № 14894/2019 г.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяването му в нарушение на закона и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. ал. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Посочва се, че съдът неправилно е възприел установените по делото гласни и писмени доказателства. Твърди се, че кръстовището на „Източната тангента“ и улицата, където е „установено“ нарушението се намира в завой и полицаите няма как да видят какво става там, а и не могат да спрат там кола, защото ще пречи на движението. На следващо място, се посочва, че няма как свидетелят да знае, че касаторът има и друг телефон, различен от този, който е свързан с уредбата на автомобила. Изяснява се, че наличието на устройство, позволяващо ползването на телефон без ръце, се потвърждава от приложените по делото и приети от съда доказателства. Иска се решението на СРС да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което наказателното постановление да се

отмени. Претендират се направените в хода на производството разноски.

Ответникът – СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, ОТДЕЛ „ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“, редовно призван, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище за основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение от 17.08.2020 г. по НАХД № 14894/2019 г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО е ПОТВЪРДИЛ наказателно постановление /НП/ № 19-4332-010649/05.06.2019 г. на В. началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ на С. Б. Т. е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 50 лева, за извършено нарушение на чл. 104а от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Й. И. С., Д. С. Я. и З. Н. Х., както и писмените доказателства, представени по делото. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че С. Б. Т. е извършил нарушение по смисъла на чл. 104а от ЗДвП, а в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Наложено наказание, според първостепенния съд било правилно, съобразно предвидения в ЗДвП размер, като не са били налице основанията за прилагане на чл. 28 от ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Касационната инстанция, на основание чл. 220 от АПК, приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД и въз основа на тях е възприел следната фактическа обстановка:

На 23.05.2019 г., около 10:05 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], С. Б. Т. управлявал лек автомобил „Хюндай А.“, с рег. [рег.номер на МПС], като на кръстовището с ул. „529-та“ използвал мобилен телефон без устройство, позволяващо използването му без участието на ръцете, въпреки че автомобилът е бил оборудван с такова. Полицейски служители при СВДР спрели за проверка горепосочения автомобил, тъй като свидетелят Х. /един от двамата проверяващи/ видял, че водачът използва мобилен телефон, като държал същия в ръка, докато управлява лекия автомобил. Съставен бил акт за установяване на нарушението /АУАН/ № 209939/23.05.2019 г., който бил подписан от нарушителя без възражения. Такива не са постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред първата инстанция наказателно постановление.

При правилно установената от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 23-ти състав фактическа обстановка настоящият състав намира, че атакуваното първоинстанционно решение е правилно и законосъобразно. Неоснователни се явяват направените от касатора възражения, че в хода на съдебния процес не е установено извършването на административно нарушение и че неправилно са възприети

събраните по делото писмени и гласни доказателства за извършено от С. Т. нарушение на чл. 104а от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. Тази забрана е свързана изцяло с безопасността на движението и цели да елиминира предпоставките за извършване на пътно-транспортно произшествие, произтичащо от намалено внимание и невъзможност за адекватна реакция при необходимост. Безспорно е установено по делото, че касаторът е бил спрял именно поради обстоятелството, че докато управлявал автомобила е използвал мобилния си телефон /без значение с каква цел, щом същият си е служил с него/ и в тази връзка впоследствие му е било наложено административно наказание. Както правилно е отбелязал СРС ирелевантно е, че автомобилът е бил оборудван с устройство, позволяващо използването на телефон без участието на ръцете, при условие, че в момента на проверката лицето е видно от единия от проверяващите да използва мобилен телефон, който е държал в ръката си. Всички обстоятелства, с оглед на които е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, са безспорно установено в съдебното производство въз основа на събраните по делото както гласни, така и писмени доказателства. Следва да се има предвид, че съгласно изричната норма на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай актосъставителят и свидетелят – посочен в АУАН, са се подписали под съдържащите се в него констатации относно фактичката обстановка при извършване на нарушението, като и показанията, дадени от свидетелите пред СРС, безпротиворечиво и категорично подкрепят административнонаказателното обвинение. В тази връзка следва да се има предвид, че касаторът не е ангажирал, нито посочил доказателства, оборващи тези констатации, поради което и същите правилно са възприети и подведени под съответната правна норма. Дадените от свидетеля Я. показания доказват единствено факта, който не се оспорва, че в процесния автомобил има монтирано устройство, позволяващо използване на телефон без участие на ръцете, но не и това, че към момента на извършване на нарушението същото е било ползвано, тъй като последният не е бил очевиден на нарушението и не е бил в автомобила при извършването на проверката. В процесния случай следва да се има предвид също така, че след като касаторът през цялото време защитава тезата, че е използвал монтираното в колата устройство за използване на телефон без участието на ръце, е подписал съставения в деня на проверката акт без да посочи този съществен за спора факт, нито пък се е възползвал от правото си на възражение по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН изяснявайки това преди да се издаде наказателно постановление.

Настоящата съдебна инстанция намира също, че доказателства, установяващи различна фактическа обстановка от описаната в акта и лично възприета от органите на реда, не са събрани, включително и в защита на тезата на касатора за липсата на видимост на полицаите поради наличието на завой. Съдът намира, че единствено и само на твърденията на наказаното лице, не е възможно да се докаже защитната му теза. Единствено бланкетното оспорване на констатираното от полицейските органи, без представяне на подкрепящи оспорването доказателства, не е достатъчно, за да се приеме, че АУАН е съставен, а НП издадено при липсата на извършено по безспорен начин нарушение.

Определеното наказание на касатора е „глоба” в размер на 50 лева. Санкцията по чл.

183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП, предвидена за нарушение на чл. 104а от ЗДвП, е в точно определен от законодателя размер и не дава възможност за корекция. Административно-наказващият орган стриктно е приложил нормата на чл. 27 от ЗАНН при определянето на санкциите, а съдът приема, че наложеното наказание е справедливо и съответства на извършеното нарушение.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ от 17.08.2020 г. на СРС, НО, 23-ти състав е ПРАВИЛНО на основание чл. 348 от НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, IV Касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 17.08.2020 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 23-ти състав по НАХД № 14894/2019 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.